

Biskop Atle Sommerfeldt:

Tale ved vigsling av Hilde Renate Bergly til diakon

Årnes kirke 23.april 2017

Kjære Hilde, la meg først få gratulere deg med denne dagen som vil bli en av de store merkedagene i livet ditt. Denne dagen markerer en overgang fra ditt eget et kall til å tjene Gud ved å tjene mennesker, til at Den norske kirke og med henne den verdensvide Guds kirke på jord, nå kaller deg og gir deg oppdraget å være diakon i denne kirken.

Vigslingen legger ikke et nytt fundament for ditt kristne liv. Det fundamentet ble lagt av Gud selv da Gud i dåpen den gangen i Sofienberg kirke for mer enn 35 år siden tok deg inn i fellesskapet med seg og gjorde deg til en del av Jesu vandring inn i døden, gjennom døden og ut i oppstandelsens nye liv. Dåpens handling er ikke i vår kirke ditt ja til Gud, men Guds ja til deg. Den er tegnet på en gryende tillit til at Guds nåde kan holde fast i og gripe til når livet er krevende, når Gud kan synes langt borte og oppleves skjult i en uforståelig taushet eller handlingslammelse. Den hellige ånd viste seg i Sofienberg kirke den gangen for 35 år siden og hun har holdt fast i deg siden den gangen.

Men det skjer noe nytt i livet ditt i dag. En vandring som har gitt deg stor livserfaring og brakt deg ned i dype daler og opp på høye fjell, er i dag kommet til en veiskille. Din kapasitet for omsorg, systematisk arbeid og kompetanse i helhetlig og dramaturgisk kommunikasjon, stiller du i dag til rådighet for Den norske kirke og for tjenesten med «å vise omsorg for nestens liv og velferd, arbeidet for å bedre utsattes kår og bære dem frem for Gud i bønn og påkallelse med takk», som det heter i løftet du vil avlegge i dag.

Diakonens tjeneste er like gammel som prestens tjeneste i den kristne kirke. I oldkirken hadde både kvinner og menn denne vigslede tjenesten. Diakonen var ansvarlig for biskopens fordeling av økonomiske ressurser til dem i forsamlingene som strevde med å få endene til å møtes. Etterhvert som forsamlingene og kirken vokste, ledet diakonen kirkens tjeneste til alle mennesker i lokalsamfunnet rammet av og på flukt fra epidemier, krig og sykdom. Fra slutten av 300-tallet ble omsorgsarbeidet i større og større grad drevet av klostre og spesialiserte institusjoner. Diakonens tjenesten ble derimot mer og mer knyttet til å assistere presten ved feiringen av liturgien i kirkerommet. Det førte til at tjenesten ble forbeholdt menn.

Martin Luther ønsket å gjenopprette diakontjenestens opprinnelige omsorgskarakter og ville utvikle en robust rolle for kirkens arbeid for fattige, syke og de som var på flukt i det meget urolige Europa. Dette lyktes han ikke i, men fra 1800-tallet ble den vigslede tjenesten gjenfunnet i vår kirke, først i form av diakonisse-vigsling primært for sykepleietjeneste, deretter vigsling som menighetssøster og så som diakon i kirkens tjeneste.

Dagens diakontjeneste i Den norske kirke viderefører Luther og oldkirkens opprinnelige omsorgskarakter for mennesker i krevende livssituasjoner, og de tre tradisjonene fra 1800 og 1900-tallet i en, integrert tjeneste som forankres i kirkens gudstjeneste og sakramentfeiring og som skal lede hele kirkens omsorgsarbeid.

Diakonens tjeneste er å være en brobygger mellom liturgien i kirkerommet og den virkelighet mennesker i nød lever i utenfor kirkerommet. I østkirken kalles denne delen av kirkens oppdrag for liturgien etter liturgien. I kirkerommet kommer Gud til oss i Ord og sakrament. I liturgien utenfor kirkerommet kommer Gud til oss i de syke, de fengslede, de sultne, de tørste, de fremmede og de nakne. Mens liturgien i kirkerommet i hovedsak finner sted i kirkerommet i et bestemt lokalsamfunnet, utøves diakoniens liturgi med mennesker i nød uavhengig av hvor de lever og virker.

Denne brobyggerrollen mellom kirkerom og samfunnet inkluderer i vårt rettighetsbaserte velferdssamfunn også en brobyggerrolle mellom mennesker i nød og beslutningstagere i stat og kommune, slik at disse nødlidende menneskenes interesser blir ivaretatt og kvaliteten på tjenestene de mottar forbedres.

Ikke minst er diakonens tjeneste å utløse frimodighet og ansvarsbevissthet hos alle kirkens medlemmer til å være med og ledsage mennesker som trenger en å vandre sammen med i sorg og kamp mot alt det som truer og bryter ned et menneskes liv.

Kjære Hilde, kirken kjenner deg og vet at du er meget godt utrustet faglig og personlig til å tjene Gud og kirken i arbeidet med utsatte og sårbare og lidende mennesker. Hvil med frimodighet i dette kirkens kall til deg som du i dag aksepterer. Ha tillit til at Guds nåde fortsatt er nok for deg og at Gud vil bære deg gjennom gode og krevende dager i denne tjenesten.